

цѣлата фабрика, заедно съ всички работници...

Загрижи се майка му — млада вдовица, уплаши се отъ пожарътъ и смъртта на обичния си мъжъ, разболѣ се и скоро отлѣтѣ въ гробътъ...

Дошли крѣчмари, бакали, хлѣбари и още въ деня на погребението на жената заграбили зарадъ борчъ всичко: покъщина, дрѣхы, обуща...

Всичко взели, само Станча никой не щѣлъ да вземе... Цѣлъ день плакало дѣтенцето, че е огладнѣло, че му е студено. Крѣщи и мило вика: „мамо, мамо!...“ Но никой се не обажда. Запустѣла е малката имъ къщица.

Само добрата кучка — Бѣлица не се отдѣля отъ люлката. Жално вие тя, оплаква своитѣ умрѣли господари, оплаква и малкото сираче...

Гладна е и Бѣлица, ала тя знае, че дѣтенцето не трѣбва да се оставя самичко, не бива да загине. Вие тя, полае жаловно, па загледа малкия Станча право въ очитѣ, близне го по бузичкитѣ, отрие му сълзитѣ, па се наведе и допре муцунка до рѣчицитѣ на дѣтето, сѣкашъ иска да ги стопли...

Умно куче е Бѣлица и милостиво повеќе отъ ония хора, които прибраха покъщината и мълкомъ се отдалечиха...

Дойде стражаръ. Прѣдаде дѣтето на една бабичка, която пожелала да го отгледа. Заедно съ Станча, и Бѣлица се прѣсели въ бабината къщица.